

датъ, проглушили улицитѣ отъ смѣхъ. Радвали се, че се научили, какъ да се яде мечка, а най-много се радвали, че единъ глупчо изигралъ кмета. Нещешъ ли, въ това време презъ селото минала царската кола. Въ нея седѣлъ царьтъ съ дъщеря си.

— На какво се смѣете толкова всички? — запиталъ царьтъ селянитѣ. — Отъ цѣла година моята дъщеря не ще да се усмихне, а тукъ цѣлото село се разкискало като лудо отъ смѣхъ.

— Ако искашъ, царю честити, да узнаешъ защо се смѣемъ, повикай да ти доведатъ тоя, дето яде мечки, — отговорили селянитѣ.

Заповѣдалъ царьтъ да му доведатъ тоя, дето яде мечки. Довели му глупча.

— Кой си ти? — попиталъ царьтъ.

— Никой, царю честити, — отговорилъ глупчо. — Човѣкъ, като човѣкъ. — Ямъ мечки.

— Наистина ли ядешъ мечки? Я покажи да видимъ.

— Да ти покажа, царю честити, но ще ми дадешъ ли една торба жълтици?

— Добре, ако наистина ядешъ мечки, ще ти дамъ.

Тогавъ нашъ глупчо извадилъ отъ торбата сирене и хлѣбъ, смѣсилъ ги, попритисналъ ги въ ржце и хопъ мечката готова.

— Ето я, царю честити, сега ще я глътна.

И докато царьтъ се усѣти, глътналъ я.

— Ха сега, царю честити, дай торбата съ жълтицитѣ.

Като чулъ това, царьтъ кипналь и тѣкмо мислѣлъ да заповѣда да го набиятъ, спрѣлъ се. Гледа — дъщеря му, която



седѣла до него, цѣла се друска отъ смѣхъ.

— Какъ тѣй се засмѣ, дъще? — извикалъ той зарадванъ.

— Какъ нѣма да се засмѣя, татко, — рекла весело царската дъщеря, — като се научихъ какъ да ямъ мечки. Награди го, татко, хубаво този смѣшникъ.

Тогавъ царьтъ наградилъ богато глупча, далъ му не една,